



*Very truly yours,  
Uriah Smith.*

## VOORWOORD

1. Met Henoeh, de zevende van Adam, die 308 jaar gelijktijdig met Adam leefde, werd de stem van de profetie voor het eerst door menselijke lippen verkondigd. De apostel Judas verklaarde: "Ook over hen heeft Henoeh, de zevende vanaf Adam, geprofeteerd, toen hij zei: Zie, de Heere is gekomen met Zijn tienduizenden heiligen, om over allen het oordeel te vellen en alle goddelozen onder hen terecht te wijzen voor al hun goddeloze daden, die zij op goddeloze wijze bedreven hebben, en voor al de harde woorden die zij, goddeloze zondaars, tegen Hem gesproken hebben." Deze verheven en oude profetieën reiken tot de tijd van Jezus' komst. Gedurende alle afgelopen eeuwen hebben andere profetieën alle andere belangrijke gebeurtenissen in het grote drama van de geschiedenis omvat.

2. De totstandkoming van deze belangrijke gebeurtenissen vormt het antwoord van de geschiedenis op wat de profetieën hebben voorgezegd. Zo ging te midden van de altijd aanwezige blijken van menselijke kortzichtigheid en het altijd terugkerende falen van menselijke plannen, voortdurend een stem op van de aarde naar de hemel, zeggende: "Het woord van de Heere blijft tot in eeuwigheid."

3. Dit boek werd geschreven met de bedoeling de aandacht te vestigen op enkele van deze belangrijke profetisch-historische lessen. De Schriftgedeelten Daniël en Openbaring werden voor dit doel gekozen, omdat hun profetieën in sommige opzichten directer zijn dan andere profetische gedeelten en vanwege hun zeer opmerkelijke vervullingen. Het doel is drievoudig: Begrip kweken voor het prachtige getuigenis van deze boeken; inzicht geven aangaande interessante en belangrijke gebeurtenissen in de geschiedenis van de geciviliseerde volkeren en te zien hoe nauwkeurig de profetieën, waarvan sommige gebaseerd zijn op ontwikkelingen die toen nog in de verre toekomst lagen, op uiterst veel-omvattende voorwaarden vervuld werden; en om uit deze dingen belangrijke lessen te putten voor onze praktische christelijke plicht, die niet alleen voor vroegere generaties bedoeld waren maar ook voor de huidige wereld.

4. De boeken Daniël en Openbaring vullen elkaar aan. Zij staan naast elkaar en moeten gezamenlijk bestudeerd worden.

## HOOFDSTUK 1: DANIËL IN BALLINGSCHAP

*Bijzondere kenmerken van de Heilige Schrift – Vijf historische feiten – Ballingschap van Israël voorzegt – De heilige stad driemaal verwoest – Gods waarschuwing tegen de zonde – Toestand en behandeling van Daniël en zijn metgezellen – Het karakter van koning Nebukadnezar – Betekenis van de heidense namen – Daniëls oprechtheid – De uitkomst van zijn beproeving – Daniël leefde tot de tijd van Kores.*

1 In het derde jaar van de regering van Jojakim, de koning van Juda, kwam Nebukadnezar, de koning van Babel, naar Jeruzalem en belegerde het. 2 En de Heere gaf Jojakim, de koning van Juda, in zijn hand, en een deel van de voorwerpen van het huis van God. Hij bracht die naar het land Sinear, naar het huis van zijn god. Hij bracht de voorwerpen naar de schatkamer van zijn god.

Met een directheid die kenmerkend is voor geïnspireerde schrijvers, begint Daniël zijn onderwerp. Het eerste deel van zijn boek is een geschiedkundig verslag, met uitzondering van een deel van hoofdstuk 2. Met hoofdstuk 7 begint het zogenaamde profetische gedeelte. Als iemand die ervan overtuigd is dat hij alom bekende waarheden vertelt, vermeldt hij in één ademtocht een aantal bijzonderheden, waaruit onmiddellijk zijn nauwgezetheid blijkt. In twee verzen worden, op een wijze die geen enkele schrijver van een verzonnen verhaal zou kunnen evenaren, vijf historische feiten vermeld:

(1) Dat Jojakim koning van Judea was; (2) Dat Nebukadnezar over Babel heerste; (3) Dat Nebukadnezar, Jeruzalem belegerde; (4) Dat dit plaatsvond in het derde jaar van Jojakims regering; (5) Dat Jojakim in handen van de koning van Babel viel, en dat een deel van de vaten van Gods huis weggevoerd werd naar het land Sinear, ofwel Babel (Gen. 10:10) en in de schatkamer van zijn afgod werd gebracht. De volgende gedeelten van het verhaal bevatten op gelijke wijze vele van dergelijke historische feiten.

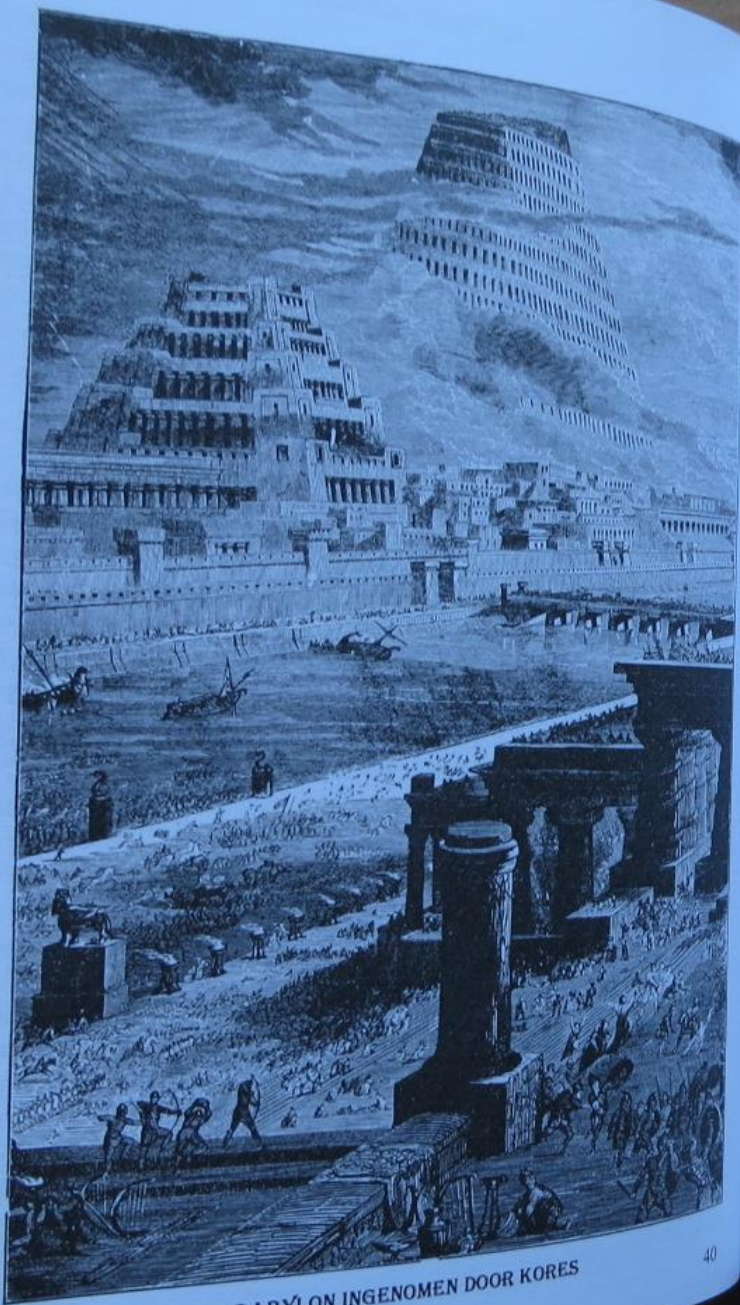
### HOOFDSTUK 1 vers 1-2

Deze inneming van Jeruzalem werd door Jeremia voorzegt en vond spoedig daarna in 606 v. Chr. plaats (Jer. 25:8-11). Jeremia stelt de gevangenneming in het vierde jaar van Jojakim, - Daniël in het derde jaar. Deze schijnbare tegenstrijdigheid wordt verklaard door het feit dat Nebukadnezar zijn veldtocht begon tegen het einde van het derde jaar van Jojakim. Daniël rekt vanaf dat tijdstip. Maar Nebukadnezar voleindigde de onderwerping eerst in de negende maand van het daarop volgende jaar. Jeremia rekende vanaf dat tijdstip (Prideaux deel I, pag. 99,100).

Hoewel men Jojakim bond met het doel hem naar Babel te brengen, kreeg hij toch, nadat hij zich vernederd had, toestemming van de koning van Babel om te blijven regeren in Jeruzalem, hetzij schatplichtig aan de koning van Babel.

Dit was de eerste keer dat Jeruzalem door Nebukadnezar werd ingenomen. De stad rebelleerde tweemaal tegen hem, werd echter telkens weer door hem heroverd en met steeds grotere gestrengheid bestraft. De eerste rebellie vond plaats onder Jojachim, de zoon van Jojakim, 599 v. Chr. Toen werden alle heilige vaten meegenomen of verbroken en de edelsten van het land en de koning gevankelijk weggevoerd naar Babel. De tweede rebellie vond plaats in de dagen van Zedekia, toen ondervond de stad de allerverschrikkelijkste belegering die zij ooit heeft moeten doorstaan, uitgezonderd de belegering door Titus in 70 na Chr. Gedurende die tweejarige belegering leden de inwoners van de stad onder de verschrikkingen van een uiterst zware hongersnood. Tenslotte werden de koning en zijn legermacht, tijdens een poging om de stad te ontvluchten, door de Chaldeeën gevangen genomen. De zonen van de koning werden voor zijn ogen geslacht. Daarna werden zijn ogen uitgestoken en werd hij naar Babel gebracht. Zo vervulde zich de profetie van Ezechiël die verklaarde, dat de koning naar Babel gebracht zou worden en daar zou sterven zonder het land te zien (Ezech. 12:13). De stad en de tempel werden ditmaal geheel verwoest. De gehele bevolking werd, met uitzondering van enkele landbouwers, in gevangenschap weggevoerd naar Babel, in 588 v. Chr.

Op deze wijze getuigde God krachtig tegen de zonde. De Heere gebruikte de Chaldeeën niet omdat zij Zijn gunstelingen waren, maar om de overtreding van Zijn volk te bestraffen. Waren de Israëlieten trouw gebleven en hadden ze Zijn sabbatten onderhouden, dan was Jeruzalem nooit verwoest (Jer. 17:24-27). Maar toen zij zich van de Heere afkeerden, heeft Hij hen ook verlaten. Eerst verontreinigden zij Zijn heilige vaten



BABYLON INGENOMEN DOOR KORES

40

## HOOFDSTUK 2 vers 39

van de koning begeven, waar zij elkaar zouden ontmoeten. Zij moesten de paleiswachten overmeesteren en de koning gevangennemen of doden. Toen het water naar het kunstmatige meer was geleid, werd de rivier doorwaadbaar. De soldaten die voor dat doel waren ingezet, volgden de rivier tot in het hart van de stad Babel. Dit zou tevergeefs zijn geweest als de stad op die avond niet zo zorgeloos had feestgevierd, een situatie waarop Kores grotendeels het gelukken van zijn plannen gebaseerd had.

Langs de rivier bevonden zich aan weerszijden van de oevers hoge muren, die even dik waren als de buitenmuren. In deze muren bevonden zich hoge koperen poorten die, als ze gesloten waren, de toegang verhinderden tot de vijftig straten waar de rivier doorliep. Waren de poorten op dat moment gesloten geweest, dan hadden de soldaten van Kores de rivier in en uit kunnen marcheren, zonder iets tegen de stad te kunnen ondernemen. Maar in het feestgewoel van de nacht werden de poorten opengelaten en het binnendringen van de Perzische soldaten werd niet bemerkt. Velen zouden van schrik bleek geworden zijn als ze de plotselinge daling van het rivierwater hadden gezien en de oorzaak daarvan begrepen hadden. Menige tong zou in de stad alarm geslagen hebben als men gezien had hoe gewapende mannen stilletjes hun weg baanden in hun sterke stad. Maar niemand zag de plotselinge daling van het water, niemand zag de Perzische soldaten binnenkomen, niemand bekommerde zich erom of de poorten van de riviermuren wel of niet gesloten waren of bewaakt werden. Het scheen alsof ze geen andere zorg hadden dan zich zo diep mogelijk in wilde losbandigheid te storten. Zij begonnen feest te vieren als onderdanen van de koning van Babel, en ontwaakten uit die roes als slaven van de koning van Perzië.

De tegenwoordigheid van Kores' soldaten werd eerst bemerkt, toen zij de wacht op het voorplein van het paleis aanvielen. Belsazar wist weldra wat dat rumoer te betekenen had en stierf in een hopeloze strijd om zijn ellendig leven. Dit feest van Belsazar wordt beschreven in het vijfde hoofdstuk van het boek Daniël, en het verhaal eindigt met het eenvoudige bericht: "In diezelfde nacht werd Belsazar, de koning van de Chaldeeën, gedood. Darius, de Meder, ontving het koningschap toen hij ongeveer tweeënzestig jaar oud was."

Op deze wijze eindigde het eerste deel van het grote beeld. Gelijk de uitlegging van de profetie werd het door een ander rijk vervangen. Het eerste gedeelte van de profetische droom was vervuld.

41

of 'zee' is volken, natiën en talen. Om dit te bewijzen verwijzen wij de lezer naar Openbaring 17:15, waarin dit uitdrukkelijk wordt verklaard.

Vóór het einde van het visioen geeft Daniël een verklaring van het zinnebeeld van de vier dieren; vers 17: "Die grote dieren, die vier in getal zijn, zijn vier koningen die uit de aarde zullen opstaan." Het veld dat dit visioen beslaat is dus duidelijk voor ons geopend.

4 Het eerste was als een leeuw, met vleugels van een arend. Ik keek toe totdat zijn vleugels uitgerukt werden. Het werd van de aarde opgeheven, het werd als een mens op zijn voeten gezet en het werd een mensenhart gegeven.

Omdat deze vier dieren koningen of koninkrijken uitbeelden, stellen wij de vraag: Welke vier? Waar moeten wij beginnen te tellen? Deze vier dieren komen niet gelijktijdig tevoorschijn maar opeenvolgend, want ze worden het eerste, tweede enz. genoemd en de vierde bestaat nog als door het laatste oordeel een einde wordt gemaakt aan alle aardse gebeurtenissen. Zoals wij door het beeld van Nebukadnezars droom geleerd hebben, zouden er vanaf Daniëls tijd tot aan het einde van de wereld slechts vier wereldrijken bestaan. Daniël woonde nog steeds in hetzelfde rijk dat hij ongeveer achtenveertig jaar voordien in de uitlegging van die droom 'het gouden hoofd' had genoemd.

Het eerste dier van dit visioen moet hetzelfde uitbeelden als het gouden hoofd van het grote beeld, namelijk het Babylonische rijk; en de andere dieren de opvolgende koninkrijken, die eveneens door dat beeld worden aangeduid. Maar als dit visioen betrekking heeft op precies dezelfde rijken als van het beeld in hoofdstuk 2, waarom - zou men kunnen vragen - wordt dit visioen dan nog eens gegeven? Was het visioen in hoofdstuk 2 niet voldoende? Wij antwoorden: De zaak wordt telkens opnieuw en uitvoeriger besproken, opdat iedere keer meerdere gegevens en feiten verstrekt kunnen worden. Zo krijgen wij regel op regel. In dit visioen worden de koninkrijken van de aarde getoond, zoals ze door de God van de hemel gezien worden. Hun ware aard blijkt uit het symbool van wilde en verscheurende dieren.

Aanvankelijk had de leeuw arendsvleugelen, die duiden op de snelheid waarmee Babylon onder de leiding van Nebukadnezar overwinningen behaalde. In dit deel van het visioen zien wij dat een verandering heeft



DE LEEUW - HET SYMBOOL VAN BABEL



DE RAM - HET SYMBOOL VAN MEDO-PERZIË



DE GEITENBOK - HET SYMBOOL VAN GRIEKENLAND

van Griekenland." Aangaande de toepassing van dit symbool op het Griekse of Macedonische volk, zegt bisschop Newton dat de Macedoniërs ongeveer tweehonderd jaar voor Daniëls tijd 'Ægeadae' ofwel het geitenvolk werden genoemd. De oorsprong van die naam verklaarde hij overeenkomstig heidense schrijvers als volgt: "Caranus, hun eerste koning, trok met een grote menigte Grieken uit om nieuwe woongebieden in Macedonië te zoeken. Door een orakel werd hem de raad gegeven, de geiten te volgen als gidsen naar zijn rijk. Toen hij later een kudde geiten zag wegvluchten voor een geweldige storm volgde hij hen tot Edessa en vestigde daar de zetel van zijn rijk. De geiten beeldde hij af op zijn standaard of vaandel, hij noemde de stad Ægea of geitenstad, en het volk Ægeadae of geitenvolk. De koningen van Macedonië werden gewoonlijk te Ægea begraven. Het is zeer opmerkelijk dat Alexanders zoon door zijn moeder Roxana 'Alexander Ægus', of 'zoon van de geit' werd genoemd, en sommige van Alexanders opvolgers zijn op hun muntstukken met geitenbokhorens afgebeeld" (Dissertation on the Prophecies, pag. 238).

De geitenbok kwam uit het westen. Griekenland ligt ten westen van Perzië. "Over heel het aardoppervlak", wil zeggen, dat hij alles overwon, en niets hem kon weerstaan. "Zonder de aarde aan te raken". Hij bewoog zich met zulk een grote snelheid, dat het scheen alsof hij de grond niet raakte, maar van het ene punt naar het andere vloog met een snelheid van de wind. Hetzelfde beeld wordt tot uitdrukking gebracht door de vier vleugels van de panter in het visioen van hoofdstuk 7. "De opvallende horen tussen zijn ogen". Volgens vers 21 is dit zinnebeeld van toepassing op de eerste koning van Griekenland. Dit was Alexander de Grote.

De verzen 6 en 7 geven een beknopt overzicht van Alexanders overwinning op het Perzische rijk. Men zegt dat de veldslagen tussen de Grieken en Perzen uitermate hevig zijn geweest en enkele gebeurtenissen die in de geschiedenis vermeld zijn, worden ons levendig voor ogen gesteld door het zinnebeeld dat in de profetie wordt gebruikt - een ram staande voor de stroom, en een geitenbok die op hem toerende in zijn grimmige kracht. Alexander overwon eerst de generaals van Darius aan de rivier de Granicus in Phrygië, daarna viel hij het leger van Darius aan in de passen van Issus in Cilicië en verdreef het geheel en al en tenslotte leverde hij de beslissende slag op de vlakten van Arbela in Syrië. Deze laatste strijd vond plaats in 331 v. Chr. en besliste het lot van het Perzische rijk, want door deze gebeurtenis werd Alexander alleenheerser over het gehele land.

nauwde tijden. 26 Na de tweeënzestig weken zal Messias uitgeroeid worden, maar het zal niet voor Hemzelf zijn. Een volk van een vorst, een volk dat komen zal, zal de stad en het heiligdom te gronde richten. Het einde ervan zal zijn in de overstromende vloed en tot het einde toe zal er oorlog zijn, verwoestingen waartoe vast besloten is. 27 Hij zal voor velen het verbond versterken, één week lang. Halverwege de week zal Hij slachtoffer en graanoffer doen ophouden. Over de gruwelijke vleugel zal een verwoester zijn, zelfs tot aan de voleindiging, die, vast besloten, uitgegoten zal worden over de verwoeste.

De engel toont Daniël nu de gebeurtenis die het begin van de zeventig weken zal kenmerken. Zij zouden een aanvang nemen vanaf het moment dat het bevel gegeven werd om Jeruzalem te herstellen en op te bouwen. Niet alleen de gebeurtenis die het begin van dit tijdperk bepaald wordt genoemd, ook de gebeurtenissen die aan het einde daarvan zouden plaatsvinden, worden genoemd. Zo verkrijgt men een dubbel bewijs, aan de hand waarvan de toepassing van deze profetie kan worden getoetst. Bovendien werd het tijdperk van de zeventig weken onderverdeeld in drie grote delen en één daarvan is zelf ook weer onderverdeeld. De daar tussenliggende gebeurtenissen dienen als afbakening van deze onderverdelingen. Als wij een datum kunnen vinden die met al deze gebeurtenissen overeenstemt, dan hebben wij ongetwijfeld de juiste toepassing, want niets anders dan alleen een juiste toepassing kan aan zoveel voorwaarden voldoen. Laat de lezer de verschillende punten die met elkaar overeenstemmen goed in zich opnemen, zodat hij beter beschermd is tegen een verkeerde uitleg.

1. Als eerste moeten wij aan het begin van dit tijdperk een bevel vinden om naar Jeruzalem terug te keren en de stad weer op te bouwen. Voor deze herstellingswerkzaamheden werden zeven weken toegewezen.
2. Aan het einde van die zeven weken, ofwel het eerste gedeelte van de 2300 dagen, moest Jeruzalem in burgerlijk, staatkundig en gerechtelijk opzicht hersteld en het herstellingswerk aan de muren en straten voltooid zijn.
3. Vanaf dat tijdstip worden de 62 weken toegevoegd; en als we het einde daarvan bereiken, 69 weken vanaf het begin, dan zien we de verschijning van de Messias, de Vorst, aan de wereld. Er volgt hierna nog één week om de 70 weken vol te maken.

4. In het midden van deze zeventigste week zou de Messias uitgeroeid worden en het slachtoffer en spijsoffer doen ophouden.
5. Aan het einde van dit tijdperk, dat de Joden gegeven was als een tijd waarin zij Gods bijzonder volk zouden zijn, mogen wij vanzelfsprekend verwachten, dat de zegeningen en het werk van de Heere aan een ander volk zouden worden overgedragen.

Laten wij nu eens een onderzoek instellen naar de begindatum die met al deze gegevens in overeenstemming is. Het bevel aangaande Jeruzalem moet meer omvatten dan alleen de herbouw. Jeruzalem moest hersteld worden en daaronder zijn alle vormen van de burgerlijke, staatkundige en gerechtelijke staat begrepen. Wanneer ging een dergelijk bevel uit? Toen deze woorden tot Daniël gesproken werden, lag Jeruzalem nog volledig in puin. Bijna zeventig jaar lang verkeerde de stad in een verwoeste staat. Het toekomstige herstel moest dus een herrijzenis uit die verwoesting zijn. Daarom stellen wij nu de vraag: Wanneer en hoe werd Jeruzalem hersteld na de 70-jarige ballingschap?

Er zijn slechts vier gebeurtenissen die kunnen beantwoorden aan het bevel Jeruzalem weer te herstellen en op te bouwen; dit zijn:

1. Het bevel van Kores om het huis van God te herbouwen; 536 v. Chr. (Ezra 1:1-4).
2. Het bevel van Darius om dat werk voort te zetten dat verhinderd was geworden; 519 v. Chr. (Ezra 6:1-12).
3. Het decreet van Artasasta, ook wel Artaxerxes genoemd, aan Ezra; 457 v. Chr. (Ezra 7).
4. De toestemming van diezelfde koning in het twintigste jaar van zijn regering aan Nehemia; 444 v. Chr. (Nehemia 2).

Rekent men vanaf de eerste twee bevelen dan reiken de zeventig weken, gezien als jaarweken<sup>6</sup>, die in totaal 490 jaren tellen, lang niet tot aan de

<sup>6</sup> De uitlegging van de profetische tijdperken berust op hetgeen bekend staat onder de naam jaar - dag stelsel. Dit wil zeggen: elke dag wordt voor een jaar gerekend volgens de schriftuurlijke regel die ons wordt aangewezen voor de toepassing van symbolische tijden: Ezech. 4:6; Num. 14:34. Dat de tijd in de visioenen van Daniël 8 en 9 een symbolische betekenis heeft, blijkt uit de aard en de strekking van de profetie. De vraag die aanleiding gaf tot deze antwoorden was: "Tot hoe lang zal dat visioen zijn?" Indien men vanaf 538 v. Chr. tot op onze tijd rekent, dan strekt het zich uit over een tijdperk van ruim 2400 jaar. Maar als de 2300 dagen in het visioen letterlijke dagen zouden zijn, dan is er sprake van een periode van iets meer dan zes en een half jaar voor de duur van de koninkrijken en de verwerkelijking

MAP  
ILLUSTRATING THE  
EASTERN QUESTION



*Gedachten over  
het boek*

**DANIËL**